

har lidt betydelig Vold, uden at Gjerningsmanden er bekendt, kan, om Mistanke end ikke hviler paa nogen Militær, den fornødne foreløbige Undersøgelse dog anstilles ved militær Ret.

Findes en Person, der i Sager angaaende almindelige Forbrydelser hører under militær Jurisdiction, død, og Omstændighederne gjøre det antageligt, at han er omkommen ved Selvmord eller ved ulykkelig Hændelse, har, hvis en militær Befalingsmand findes paa Stedet, denne at varetage det Fornødne med Hensyn saavel til det nødvendige Forhørs Optagelse, som til Bestemmelse af Begravelsesmaaden.

## § 18.

Den civile Dommer er, naar det af vedkommende militære Befalingsmand begjeres, eller det iøvrigt til Forbrydelsers Forfølgning findes fornødent, pligtig at anstille Undersøgelse ogsaa med Hensyn til militære Personer, uagtet disse ville blive at dømme ved Krigsret, forsaavidt det under en til borgerlig Ret hørende Sag befindes, at nogen Militær er indviklet i samme, eller Omstændighederne ere til Hinder for, at en Undersøgelse mod militære Personer anstilles ved Krigsforhør, eller Sagen i alt Fald, hvis Undersøgelse skulde skee ved Krigsforhør, vilde lide et skadeligt Ophold. Dog har han, naar Undersøgelsen ikke er skeet paa Begjering af de militære Befalingsmænd, snarest muligt at indberette Sagen til dem, for at de kunne tage den angaaende Sagens videre Forfølgning fornødne Bestemmelse. Befindes det, at Undersøgelsen bekvemtest kan forfættes ved den borgerlige Ret, navnlig fordi civile Personer ere indviklede i samme Sag, bør saadant skee, og den militære Befalingsmand kan i saa Fald, hvis Sagen angaaer en militær Forbrydelse og han finder det fornødent, beordre en Officcer til at overvære Undersøgelsen for at gjøre Dommeren opmærksom paa, hvad der med Hensyn til Krigsvæsenets Tærvi maa ansees nyttigt at faae oplyst. Efter endt Undersøgelse sendes en Udskrift af Forhandlingerne til vedkommende militære Befalingsmand.

## § 19.

De civile Embedsmænd, hvem det i Almindelighed paaligger at arrestere Forbrydere, kunne, under de almindelige Betingelser for

saadan Arrest, ogsaa arrestere de til Krigsmagten hørende Personer, men skulle snarest muligt anmeldte Arresten for den Arresteredes militære Befalingsmand.

## § 20.

De til Landkrigsmagten hørende Personer ere pligtige at afgive Forklaring og Vidnesbyrd ved de borgerlige og ved Søkrigsmagtens Domstole ligesom andre Statsborgere, der boe paa det Sted, hvor den, hvis Forklaring eller Vidnesbyrd attraaes, opholder sig.

Saavel civile som militære Personer ere, naar en Sag behandles ved en militær Ret, forbundne til at afgive Forklaring og Vidnesbyrd ved samme, naar den holdes indenfor Grændserne af det District, i hvilket de ere pligtige at møde som Vidner ved de borgerlige Domstole.

Behandles en Sag ved borgerlig Ret udenfor det Sted, hvor den Militære er pligtig at møde som Vidne, kan, naar han i Straffesager i Almindelighed hører under militær Jurisdiction og Sagen angaaer en Forbrydelse, som paatales af det Offentlige, hans Afhøring begjeres ved militær Ret, saafremt den ved samme kan skee uden Banfælighed, hvorimod Afhøringen ellers kun kan fordres ved en borgerlig Ret. Jfr. dog § 23.

Er det ved en militær Ret udenfor det Sted, hvor Nogen er pligtig at møde som Vidne, at Hovedsagen behandles, bør Forklaring og Vidnesbyrd af ham, naar han har noget militært Bærneting, ordentligvis modtages ved dette, men kunne dog begjeres ved borgerlig Ret, naar Omstændighederne ere til Hinder for, at samme modtages ved Krigsforhør, eller Sagen i alt Fald, hvis et Krigsforhør dertil skulde anordnes, vilde lide et skadeligt Ophold.

Naar ifølge foranstaaende Bestemmelser saadanne Personer af Landkrigsmagten, som i Sager angaaende almindelige Forbrydelser have militært Bærneting, skulle møde ved de borgerlige eller ved Søkrigsmagtens Retter, bør Anmeldelse derom skee til deres militære Foresatte, som anmodes om at give Befaling til behørigt Møde.

## § 21.

Er i en Sag, der behandles ved borgerlig